

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 7544 van 21 februari 2008
in de zaak RvV X/II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Slovaakse nationaliteit op 26 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van 18 oktober 2007

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster heeft de Slovaakse nationaliteit, en werd geboren op 17 augustus 1972 te Kosice.

Op 9 januari 2007 komt verzoekster het Rijk binnen. De volgende dag verklaart ze zich voor het eerst vluchteling.

Op 24 mei 2007 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 augustus 2007 komt verzoekster een tweede maal het Rijk binnen. Op 1 oktober 2007 verklaart zij zich een tweede maal vluchteling.

Op 18 oktober 2007 beslist de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

A. Feitenrelaas

U, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, vroeg een eerste maal asiel aan in België op 10 januari 2007. Door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd een beslissing tot onontvankelijkheid van deze asielaanvraag genomen op 24 mei 2007. U verklaart dat u in maart 2007 terugkeerde naar Slovakije. U verbleef, samen met uw man en kinderen, ongeveer een week bij uw zus. Vervolgens leefden jullie op straat. De sociale dienst zei dat ze geen woning voor jullie hadden. Jullie ontvingen geen uitkering meer. Op een dag werden jullie dekens verbrand. In juli 2007 kwam u terug naar België. U vroeg een tweede maal asiel aan in België op 1 oktober 2007. Uw man, V. K. (...) (OV 6.026.557) vroeg een tweede maal asiel aan in België op 3 oktober 2007.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich baseert op dezelfde problemen als die aangehaald door uw man ter staving van zijn asielaanvraag. Aangezien in hoofde van uw man een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag werd genomen kan ook in uw hoofde onmogelijk een positief antwoord worden weerhouden. In de beslissing genomen in hoofde van uw man werd het volgende vastgesteld.

"Inzake de door u aangehaalde problemen wordt het volgende opgemerkt. Wat betreft het fysieke geweld, verklaarde u dat uw vrouw na jullie terugkeer in maart 2007, op 27 maart door de politie werd geslagen (CGVS, p. 7), Uw vrouw verklaarde dat zij na jullie terugkeer in maart 2007, nooit werd geslagen of fysiek mishandeld (CGVS, p. 5). Gezien deze tegenstrijdigheid kunnen jullie dan ook niet aannemelijk maken dat er enig geweld tegen jullie gebruikt zou zijn. Ook leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over de periode van jullie verblijf bij uw schoonzus na jullie terugkeer in maart 2007. Zo verklaarde u dat jullie na jullie terugkeer 2, 5 maanden verbleven bij uw schoonzus, G (...) (CGVS, p. 4, 5) en jullie vervolgens op straat woonden. Uw vrouw verklaarde dat jullie na jullie terugkeer enkel ongeveer een week verbleven bij haar zus, G. (...) (CGVS, p. 2, 3) waarna jullie buiten leefden. Gezien deze tegenstrijdigheid kunnen jullie de verklaringen over jullie gebrek aan onderdak en/of woning en de daarmee gepaard gaande problemen

niet aannemelijk maken. Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw aangehaalde problemen.

Ook verklaarde u dat u opnieuw in België verbleef sedert eind juni 2007. Nochtans diende u pas een tweede asielaanvraag in op 3 oktober 2007. U argumenteerde dat u geen geld had om de trein te betalen (CGVS, p. 2, 3, 15, 16) en u niet wist waar uw vrouw zich bevond. Deze argumenten zijn niet afdoende. U maakt niet aannemelijk dat u zich niet eerder kon richten tot de Belgische autoriteiten om asiel aan te vragen. Uw houding ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van enige vervolgingsvrees in uw hoofd of reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer van u naar uw land van herkomst.

Bovendien wordt met betrekking tot de andere door u aangehaalde problemen, namelijk dat uw andere kinderen naar een tehuis werden gebracht en u na uw terugkeer in maart 2007 geen uitkering meer ontving, het volgende opgemerkt.

Voor uw eerste asielaanvraag in België ontving u een uitkering in Slowakije. Na uw terugkeer in maart 2007 ontving u geen uitkering meer. Uw uitkering was stop gezet daar jullie Slowakije hadden verlaten (CGVS, p. 11). U diende een halfjaar te wachten vooraleer u opnieuw een uitkering zou ontvangen. U verklaart dat deze regel voor iedereen geldt (CGVS, p. 12). Aldus kan niet worden gesteld dat het feit dat u na uw terugkeer geen uitkering meer ontving, wijst op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het toebrengen van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat uw andere kinderen naar een tehuis werden gebracht (CGVS, p. 8, 12, 13). Dit gebeurde voor dat u de eerste maal een asielaanvraag indiende in België. In die periode leende u geld van Roma's, U kon uw schuld niet tijdig terugbetalen. De Roma's dreigden ermee u te slaan. U liep weg met uw vrouw en liet uw kinderen achter bij uw schoonzus. Uw schoonzus meldde aan de sociale dienst dat de kinderen door de ouders waren achtergelaten. Deze dienst is er toe overgegaan uw kinderen in een tehuis te plaatsen. U contacteerde later de sociale dienst. Daar kreeg u te horen dat indien u een eigen woning zou hebben, de kinderen bij u kunnen terugkomen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat de maatregelen, genomen door de bevoegde autoriteiten ter plaatsing van uw kinderen, dienen te worden opgevat als een vervolging of in het algemeen gericht zouden zijn op het toebrengen van ernstige schade. De maatregelen die de bevoegde autoriteiten hebben ondernomen, zijn eerder ingegeven door zorg voor veiligheid en welzijn van de betrokken kinderen.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De door u neergelegde stukken, namelijk uw identiteitskaart en de 2 paspoorten van uw kinderen, vermelden enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan en wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

Op 26 november 2007 dient verzoekster een beroep tot nietigverklaring in.

2. Onderzoek van het beroep.

1. Verzoekster vraagt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand.

Op verzoekers vraag wordt derhalve niet ingegaan.

1. In een eerste middel voert verzoekster de *“schending aan van artikel 57/6, 2° Vreemdelingenwet van 15 december 1980, in samenhang met de motiveringsplicht vervat in artikel 57/6, 8° Vreemdelingenwet van 15 december 1980, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsmede machtsafwending”*.

2.1.1. In een eerste onderdeel van het middel verwijst verzoekster naar artikel 57/6, 8° van de Vreemdelingenwet. Zij is van mening dat de motiveringsplicht geschonden is omdat geen enkel motivering voorhanden is waaruit zou blijken dat de *“beslissing tot inoverwegingname van de Dienst Vreemdelingenzaken”* niet in rechte verantwoord was en dat ondanks deze beslissing tot inoverwegingname het Commissariaat-generaal besliste de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2.1.2. Artikel 57/6, 8° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat de beslissingen met redenen moeten omkleed zijn en met vermelding van de omstandigheden van de zaak, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de bestreden beslissing kunnen dragen omdat volgens verzoekster de verwerende partij niet geantwoord heeft op de *“beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken”*. Zij voert met andere woorden de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt. Nagaan of de motieven pertinent zijn, betreft immers de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt derhalve vanuit dit oogpunt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst verzoeker erop dat met ingang van 1 juni 2007 de asielprocedure grondig werd hervormd, wat ondermeer met zich meebrengt dat het onderscheid tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase in de asielprocedure, zoals het voorheen bij het Commissariaat-generaal bestond afgeschaft werd. Verzoeksters asielaanvraag en de bestreden beslissing dateren van na 1 juni 2007. Volgens de nieuwe procedure moet de vreemdeling zijn asielaanvraag indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken die de aanvraag in ontvangst neemt, vingerafdrukken neemt, het bevoegde land voor de behandeling van de asielaanvraag bepaalt en de verklaringen van de aanvrager over zijn identiteit, herkomst, reisweg en mogelijkheden tot terugkeer afneemt. Daarna maakt de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier over aan het Commissariaat-generaal, behalve de dossiers bij een meervoudige aanvraag die geen nieuwe elementen bevatten en bij de overname door een ander land in het kader van de Conventie van Dublin. In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet beslist om de asielaanvraag in overweging te nemen. Ze heeft het dossier enkel overgemaakt aan de verwerende partij.

Overeenkomstig artikel 57/6 is het Commissariaat-generaal de bevoegde instantie om te beslissen om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3

of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van een EU-onderdaan niet in overweging te nemen. Artikel 57/6, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

...

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 (eigen onderlijning)”.

Bijgevolg diende de verwerende partij niet te motiveren waarom “de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de in overwegingname van de aanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn”, omdat de verwerende partij de bevoegde instantie was om te beslissen en de Dienst Vreemdelingenzaken enkel het dossier overgemaakt heeft aan de verwerende partij. Voorts stelt de Raad vast dat de motieven, die uitvoerig zijn en steun vinden in het administratief dossier, bij eenvoudige lezing kunnen nagegaan worden. Derhalve is artikel 57/6, 8° van de Vreemdelingenwet niet geschonden. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.1.3. In het tweede onderdeel van het middel verwijst verzoekster verwijst naar artikel 57/6, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat zij alle nodige uitleg heeft verschaft betreffende de reden van haar vlucht en de vervolging die zij en haar echtgenoot leed ten gevolge van hun afkomst. Tevens voert verzoekster de schending aan van het “zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsmede machtsafwending”.

2.1.4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006)

Verzoeker beperkt zich in haar verzoekschrift tot de vaststelling dat zij “alle nodige uitleg heeft verschaft betreffende de reden van zijn vlucht en de vervolging die hij en zijn vrouw leed ten gevolge van hun etnische afkomst”. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.1.5. Voor het overige voert verzoekster geen (andere) grieven aan die uiteenzetten op welke andere wijze, zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden of op welke andere wijze de bestreden beslissing met machtsafwending werd genomen.

Het middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van *“artikel 17 § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van de procedure voor het CGVS en artikel 159 Grondwet”*.

1. Verzoeker meent dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: K.B. betreffende de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal) geschonden is omdat verzoekster (of diens echtgenote) niet met de vastgestelde tegenstrijdigheden geconfronteerd werd. Hierdoor heeft verzoekster niet de mogelijkheid gehad om de tegenstrijdigheden te verklaren.

2.2.2. Ten eerste wijst de Raad verzoekster erop dat de aangehaalde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing betreffen geen tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster voor de asielinstanties, maar zijn tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster bij het Commissariaat-generaal en de verklaringen van haar echtgenoot bij het Commissariaat-generaal.

In zoverre verzoekster de schending van artikel 17 van het K.B. betreffende de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal, wijst de verwerende partij er terecht op in de ‘verweernota’ dat dit artikel niet meer van toepassing is. Artikel 17 van het K.B. valt onder de afdeling 1 van het K.B. betreffende de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal, waarvan artikel 5 als volgt luidt: *“de bepalingen van deze afdeling zijn slechts van toepassing in het kader van de behandeling van de dringende beroepen op basis van artikel 63/2 van de wet en van de verdere onderzoeken op basis van artikel 63/3 van de wet.”* Artikel 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet werden opgeheven bij wet van 15 september 2006, dat in werking trad op 1 juni 2007. Verzoeksters tweede asielaanvraag werd ingediend op 9 september 2007. In die mate is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Ten overvloede wijst de Raad verzoeker erop dat artikel 17, § 2 van het K.B. betreffende de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal geen absolute verplichting inhield voor de ambtenaar van het Commissariaat-generaal om de asielzoeker te confronteren met alle elementen die wijzen op een gebrek van aannemelijkheid in het relaas. Het Commissariaat-generaal is namelijk een administratieve instantie en geen jurisdictie zodat het om die reden niet verplicht is de betrokken persoon te confronteren met de elementen waarop een beslissing gebaseerd is. Daarenboven blijkt uit het verslag aan de Koning toegevoegd aan het K.B. betreffende de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal blijkt dat *“dit artikel legt de ambtenaar in principe de verplichting op om de asielzoeker te confronteren met eventuele tegenstrijdigheden die zich tijdens het gehoor zouden voordoen en niet met die welke later zouden kunnen opduiken. Het feit dat men de asielaanvrager met bepaalde tegenstrijdigheden moet confronteren betekent niet dat die laatste voor een nieuw gehoor moet worden opgeroepen. Dit artikel heeft ook niet tot gevolg dat een eventuele beslissing niet langer gebaseerd kan zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. Het Commissariaat-generaal is een administratieve instantie, geen jurisdictie, en is om die reden niet verplicht de betrokken persoon te confronteren met de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is. (eigen onderlijning)”* (Belgisch Staatsblad 27 januari 2004). Deze interpretatie wordt bevestigd door rechtspraak van de Raad van State (R.v.St., nr. 127.722, 3 februari 2004).

2. Daar waar verzoekster stelt dat zij nogmaals diende gehoord te worden om geconfronteerd te worden met de verschillende tegenstrijdigheden, wijst de Raad verzoeker erop dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn

standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St., nr. 95.805, 23 mei 2001; R.v.St., nr. 100.007, 22 oktober 2001; R.v.St., nr. 158.985, 18 mei 2006; R.v.St., nr. 167.887, 15 februari 2007).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoekster gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cfr. R.v.St, nr. 167.887, 15 februari 2007; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Tot slot wijst de Raad verzoeker erop dat de bestreden beslissing niet enkel steunt op tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar echtgenoot. De bestreden beslissing stelt ook vast dat bepaalde aangehaalde feiten niet wijzen op een vervolging in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoekster niet weerlegd.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

Er werd geen gegrond middel die tot de nietigverklaring kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN

